

1997.01.14 – Владимир Тороманов – „Убийците на истинската литература са зад сергиите” (разговор с писателя), в. „Българска армия”. Публикува се с любезното разрешение на Вл. Тороманов.

ПИСАТЕЛЯТ ПЕТЪР БОБЕВ ГОВОРИ ЗА СИНДРОМА НА ПРИДОБИТА ДУХОВНА НЕДОСТАТЪЧНОСТ

УБИЙЦИТЕ НА ИСТИНСКАТА ЛИТЕРАТУРА СА ЗАД СЕРГИИТЕ

През последните десетилетия един от най-четените автори е Петър Бобев. Писателят е автор на десетки книги с приказки, приключенски романи в широк диапазон – исторически, морски, фантастика и пр. Той никога не е бил фаворизиран от литературната критика по няколко причини. Характерът му е тих и скромнен – един ненатрапващ се човек, който не страда от тщеславие и мания за величие. Той не е плащал и данък на конюнктурата. Но пък успя да получи най-голямата награда, която е част от истинското признание за писателя – високи тиражи на книгите си.

Писателят бе любезен да отговори специално на няколко въпроса за в. „Българска армия”.

- Вероятно пазите кореспонденция с ваши читатели?

- Не знам какво да отговоря. Разполагам с малка кореспонденция с моите читатели, които по начало не се поддават на такива словесни излияния. Смятат, че писателят е длъжен да пише увлекателно. Само толкова. А не да чака похвала. И са прави.

- Как възприемате сегашното положение в обществото ни?

- Обществото ни боледува – синдром на придобита духовна недостатъчност. Не вродена, а придобита недостатъчност, наложена ни отвън, от чужди сили и провеждана от добре платени безродници или безплатни сноби.

Народ без духовност лесно се управлява, още по-лесно се ограбва. Затова злите сили опитват да разгромят културата ни, след като разгромиха земеделието, индустрията и финансите ни. А основният стълб на културата безсъмнено е литературата, българската литература.

Ще видите убийците, волни или неволни, зад сергиите, затрупани с пъстроцветни вносни литературни отпадъци, изпълнени с насилие и порнография.

И не може да се открие нито едно българско заглавие, макар че при един недобросъвестен прочит оценките не винаги ще се оказват в полза на най-елитните западни произведения. Заслугата за това (освен жаждата за лесна печалба при незачитане на авторските права на превежданите книги) може да потърсим и сред многобройните чуждопоклонници, които за беда се навъдиха в излишък.

- Наблюденията ви не са само за книгите, нали?

- Все в изпълнение на тази зловеща задача се правят опити да бъде унищожена и българската музика. Отвсякъде от личните сергии на аудиокасети, от дискотеките ехти наводнение от кръсъци и шумотевица, които се напъват да ни пробутат като истинска музика. А всъщност се събуждат низките страсти ведно с нагона за насилие и секс. А интелектуалците ни доизживяват дните си от подаяния подобно на изоставени кучета.

- На какво се дължи тази ситуация според вас?

- Над българския народ тегне зла прокоба – „обратният подбор”. Отдавна е провеждан. Още през робството, когато всяка вирната глава е бивала посечена от ятагана на поробителя.

След Освобождението при войните благородните загиват по бойните полета, без да оставят потомство. Това остава за тиловите „герои“.

И днес шепа безсрамни мафиоти грабят безнаказано държавата ни не с милиони, а с милиарди, за да живеят в нечуван разкош и разгулен живот, като си задоволяват чувството за превъзходство.

- Свързан ли сте с армията?

- Аз съм запасен офицер. Дал съм на армията повече от четири години от живота си.

Давещата се България се уповава само на своята армия.

- Къде сте служили?

- Фелдфебелшколническия си стаж изслужих на летище Божурище като административен офицер. Понеже нямах много работа, повечето от времето си прекарвах със самолетите във въздуха - вместо баласт. Когато наближи уволнението ми, командирът на орляка ми рече: „Ти обичаш летенето. Имаш повече летателни часове от мен. Понеже войната чука на вратата ни, организираме съкратени курсове за подготовка на летци наблюдатели. Когато ги завършиш, ще останеш на свръхсрочна служба при мен.“

Но жена ми се разплака: „Не искам да остана вдовица!“

Имаше известни основания за това. Германците ни бяха пробутали самолети от свои остарели модели и от военната плячка от Полша, които често катастрофираха.

Веднъж при кацане машината ни направи салто и се преобърна по гръб, а ние увиснахме на коланите с главите надолу. Друг път при излитането не успяхме да наберем височина и се стоварихме в една овощна градина, посичайки като с коса двадесетина стари ябълкови дървета. Останахме невредими, но крилата се нагънаха като хармоника. Трети път – свалиха ме по бърза задача от една тромава полска "Чайка" – тъкмо преди излитането ѝ. Половин час по-късно научих, че тя паднала на земята ведно с четиричленния си екипаж.

Така че отказах. Предпочетох пред вълнуващото битие на летеца сигурното живуркане на чиновника. Досега съжалявам.

С някои крайности в разсъжденията на писателя не всички ще се съгласят. От друга страна, всеки има право на мнение. Отговорите му бяха по-пространни, но се наложи да се лишим от някои пасажки. Вероятно с този задочен разговор писателят ще се срещне със свои почитатели, които с увлечение препрочитат „Геао Немия“, „Куция дявол“, „Опалите на Нефертити“, „Фаетон“ и други увлекателни романи.

Въпросите зададе ВЛАДИМИР ТОРОМАНОВ

[Назад към основната страница](#)